

Požadavky na zpracování soudního sporu (rozeepsané zadání)

---

1. Najděte rozhodnutí soudu k jednomu ze zákonů, **ke kterému jste přihlášení** pro prezentaci v balíku témat. Nesmí se jednat o rozhodnutí zpracované v rámci dále uvedených příkladů. Souvislost k danému zákonu musí být v podstatě sporu, ne jen dílčí.
2. **Rozhodnutí** si přečtěte.
3. Dohleďte si **právní předpisy**, na které se odkazuje a přečtěte si (minimálně) použité části těchto zákonů.
4. Napište **výhradně vlastními slovy** (tj. žádné přímé citace, pouze parafráze, které jsou náležitě označeny), o co ve sporu šlo a jak to dopadlo.
  - Není nutné popisovat všechny peripetie, důležitá je **podstata sporu, argumenty obou stran a zdůvodněný výsledek**.
  - Snažte se o vlastní interpretaci, ale s opřením se o použité právní dokumenty.
5. Na konec úkolu napište **použité zdroje ve správné formě** (ne ISO 690, ale právní pravidla). Vzhledem k výše uvedenému bude mezi zdroji **minimálně 1 rozhodnutí soudu a 1 zákon** (pozor na správné **znění**), ale pokud jste použili i další zdroje, tak je samozřejmě také uvedete (ve správné formě).
6. Text vložte do **odevzdávrny** nejpozději **v neděli před cvičením**, kde bude prezentován.
7. Spor **prezentujete** v termínu, na který jste se přihlásili, ať už textové zpracování přijmu, nebo si vyžádám opravu.
8. **Oprava** textu již probíhá nezávisle na prezentaci, budete na ni mít **7 dní od dne**, kdy jsem vám přes poznámkový blok poslala do e-mailu své vyjádření. Každý má **jednu** možnost písemné opravy na základě zpětné vazby, je možné konzultovat řešení e-mailem.
9. Pokud oprava stále není v pořádku, do konce výuky je nutné se domluvit na termín **osobní konzultace**, kde si vysvětlíme, jaké má být řešení, jehož pochopení již na schůzce nebo v nejbližších dnech po ní prokážete finálním zpracováním textu.

Příklady zpracování

Autor: Lenka Malá

Žalobce: Mgr. T. N.

Žalovaný: Ministerstvo vnitra

Spor: Právo na informace: poskytnutí jmenného seznamu osob, kterým bylo mimořádně uděleno státní občanství České republiky

Právní spisy: zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím; zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů; předpis č. 2/1993 Listina základních práv a svobod

Časové kontinuum sporu: 7.5.2012 (datum žádosti žalobce na požadovaný seznam)

26.7.2012 (rozsudek ministra vnitra)

16.4.2014 (rozsudek Městského soudu v Praze)

13.8.2014 (rozsudek Nejvyššího správního soudu)

Spor započal, když Mgr. T. N. zažádal Ministerstvo vnitra o jmenný seznam osob, kterým bylo uděleno státní občanství v letech 2010, 2011 a 2012. Jednalo se o osoby, jež získaly české státní občanství s udělením výjimky, z důvodu významného přínosu pro Českou republiku zejména v oblasti vědecké, společenské, kulturní či sportovní. Žalobce Mgr. T. N. se opíral se o zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Žalované Ministerstvo vnitra odmítlo vyhovět této žádosti s odůvodněním, že tyto informace jednak nemá k dispozici a jednak se jedná o citlivé osobní údaje (zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů). Žalobce tedy podal rozklad¹, který ovšem zamítl ministr vnitra², opět s odůvodněním, že se jedná o citlivé osobní údaje. Žalobce Mgr. T. N. podal další žalobu, tentokrát tedy proti rozhodnutí ministra vnitra, kterou však záhy zamítl Městský soud v Praze. Tato celá situace se dostala až k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. Předmětem sporu byla otázka, zda je povinností Ministerstva vnitra poskytnout žalobci požadovanou informaci. Nejvyšší správní soud rozhodl, že požadované informace obsahují osobní údaje (jména a příjmení), neobsahují však citlivé osobní údaje, tzn. informace nevypovídají o národnostním, rasovém nebo etnickém původu, politickém přesvědčení apod. Poté se soud zabýval kolizí práva na informace a práva na ochranu osobních údajů. Bylo nutno rozhodnout, které právo z těchto dvou převyšuje, zda převažuje právem chráněný zájem žalobce na poskytnutí informace nebo právo na soukromí subjektů údajů. Nejvyšší správní soud v Brně uzavírá spor s rozhodnutím, že poskytnutí požadované informace není v rozporu se zákonem na ochranu osobních údajů. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že kasační stížnost žalobce byla důvodná, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a zrušil i rozhodnutí ministra vnitra, vrátil žalovanému spor k dalšímu řízení (je však vázán názorem Nejvyššího správního soudu) a rozhodl, že žalovaný musí zaplatit žalobci náklady na řízení ve výši 8 000 Kč (3 000 Kč za žalobu, 5 000 Kč za kasační stížnost).

Zdroje

- Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně sp. zn. 1 As 78/2014 – 41, ze dne 13.8.2014, (online). Dostupné z: http://www.nssoud.cz/files/SOUDNI_VYKON/2014/0078_1As__140_20140821150638_prevedeno.pdf
- Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 167/2012 Sb. (online). Dostupné z: <http://www.zakonyprolidi.cz/cs/1999-106>

---

¹ Rozklad = opravný prostředek proti rozhodnutí instancí prvního stupně.

² Tehdejší ministr vnitra: Jan Kubice

- Zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 64/2014 Sb (online) Dostupné z: <http://www.zakonyprolidi.cz/cs/2000-101>
- Předpis č. 2/1993 Listina základních práv a svobod, ve znění novely č. 162/1998 Sb. (online) Dostupné z: <http://www.zakonyprolidi.cz/cs/1993-2>

Autor: Pavel Šáda

Spisová značka: 3 As 124/2013 - 34

Žalobce: 3 D production, s.r.o.

Žalovaný: Úřad pro ochranu osobních údajů

Žalobce (dále také „stěžovatel“) má na svých nemovitostech (v ulicích Michnovka a Hlubočepská, Praha 5) umístěný kamerový systém monitorující pohyb, který žalovaný podrobil kontrole (ve dnech od 30. 3. 2011 do 17. 2. 2012), se zaměřením na dodržování povinností plynoucích ze zákona o ochraně osobních údajů³. Výsledkem kontroly byl kontrolní protokol (ze dne 15. 3. 2012, dále jen „protokol“), ve kterém byla žalobci uložena opatření k nápravě. Žalobce s uloženými opatřeními nesouhlasil a tak podal námitky proti kontrolnímu protokolu, které však byly zamítnuty předsedou žalovaného. S tím žalobce nesouhlasil a podal žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „Městský soud“). Městský soud opatření shledal v souladu se zákonem č. 101/2000 Sb.⁴ a dne 12. 11. 2013 označil žalobu jako nedůvodnou. Žalobce následně podal kasační stížnost k Nejvyšším správním soudu s odkazem na § 103 odst. 1 písm. a) a b)⁵.

Argumentace stěžovatele

Stěžovatel svojí argumentaci staví na tom, že v období mezi kontrolou a vyhotovením protokolu záznam z monitorování přestal ukládat a zpracovávat (prováděl pouze on-line pozorování), tudíž už neprovádí zpracování osobních údajů dle zákona č. 101/2000 Sb.⁶ a uložená opatření neberou ohled na aktuální stav. Zároveň se vůči soudu rozchází v interpretaci termínu „*neprovádět monitorování veřejných prostor*“ a tvrdí, že mu toto bylo uloženo nad rámec pravomocí žalovaného. Na uložení povinnosti omezit a zastínit záběr kamer tak, aby nezabírala veřejná prostranství, opět uvádí, že záznam už v době zpracování protokolu nebyl ukládán a dále zpracováván. Tím samým také argumentuje na výtku ohledně splnění

---

³ Zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění účinném od 1. 1. 2011. In: *ASPI* [právní informační systém]. Praha: Wolters Kluwer ČR [vid. 2015-03-12].

⁴ tamtéž

⁵ Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném od 1. 1. 2013. In: *ASPI* [právní informační systém]. Praha: Wolters Kluwer ČR [vid. 2015-03-12].

⁶ Zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění účinném od 1. 1. 2011. In: *ASPI* [právní informační systém]. Praha: Wolters Kluwer ČR [vid. 2015-03-12].

informační a oznamovací povinnosti u několika kamer podle § 16 a § 11⁷. Dle svého tvrzení v době, kdy záznam ještě ukládal, byli všichni dostatečně informováni pomocí informačních tabulí a písemně. Dalším bodem je sporný úsek vozovky, která je žalovaným označena jako veřejná, nicméně stěžovatel uvádí, že se jedná o pozemek v jeho vlastnictví.

Argumentace žalovaného

Žalovaný se víceméně ztotožňuje se závěry uvedenými v rozsudku Městského soudu a nesouhlasí s argumenty stěžovatele. Hlavní výtkou je, že stěžovatel nepodal námitku proti protokolu, že již neprovádí zpracování osobních údajů. Zároveň, že na informačních cedulích byly uvedené neúplné údaje, které jsou upraveny v ustanovení § 11 odst. 1 a 2⁸. Co se týče termínu „*neprovádět monitorování*“, se žalovaný ztotožňuje s interpretací Městského soudu, že monitorování zahrnuje i ukládání záznamu z kamer. Ohledně sporného pozemku, žalovaný argumentuje tím, že i kdyby pozemek patřil stěžovateli, tak komunikace je užívána jako přístupová cesta (veřejná komunikace) a proto nemohou důvody pro ochranu práv stěžovatele převážit nad právem na ochranu soukromí osob, které tuto cestu využívají.

Výsledek sporu

Ačkoliv stěžovatel v argumentaci tvrdí, že záběry z kamer už nejsou ukládány a zpracovávány, není s to toto své tvrzení nějak podložit. Stěžovatel tuto námitku nepoužil, ani když měl možnost námitku sdělit při tvorbě protokolu, a ani v následné žalobě, poprvé ji uvedl v ústním jednání u Městského soudu. Soud je toho názoru, že zpracování osobních údajů dále trvalo minimálně v době podání žaloby a mohlo být ukončeno nejdříve v návaznosti na vznik protokolu. V případě pojmu „*monitorování*“ se Nejvyšší správní soud shoduje s interpretací Městského soudu v tom, že monitorování je zároveň i ukládání a zpracovávání údajů z kamery. V otázce sporné komunikace soud uvádí, že přestože pozemek je v osobním vlastnictví stěžovatele, povaha komunikace je veřejná a tudíž je třeba chránit především soukromí uživatelů komunikace. Co se týče informační povinnosti stanovené v ustanovení § 11⁹, pak tato byla dodržena jen z části, neboť některé povinné náležitosti stanovené v ustanovení § 11 odst. 1)¹⁰ zcela chyběly (např. způsob ukládání s osobními údaji, právo na přístup k osobním údajům atd.). Nejvyšší správní soud se víceméně ztotožnil s hodnocením a se závěry Městského soudu v napadeném rozsudku, a proto byla kasační stížnost shledána nedůvodnou a zamítnuta.¹¹

---

⁷ Zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění účinném od 1. 1. 2011. In: *ASPI* [právní informační systém]. Praha: Wolters Kluwer ČR [vid. 2015-03-12].

⁸ tamtéž

⁹ tamtéž

¹⁰ tamtéž

¹¹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2014, sp. zn. 3 As 124/2013 – 34. In: *ASPI* [právní informační systém]. Praha: Wolters Kluwer ČR [vid. 2015-03-12]. ASPI: JUD260574CZ.

Zdroje

- *Stanovisko č. 1/2006 - Provozování kamerového systému z hlediska zákona o ochraně osobních údajů.* In: *UOOU.cz*. Praha: Úřad pro ochranu osobních údajů, 2006. Dostupné také z: https://www.uoou.cz/files/stanovisko_2006_1.pdf
- Zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění účinném od 1. 1. 2011. In: *ASPI* [právní informační systém]. Praha: Wolters Kluwer ČR [vid. 2015-03-12].
- Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném od 1. 1. 2013. In: *ASPI* [právní informační systém]. Praha: Wolters Kluwer ČR [vid. 2015-03-12].
- Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2014, sp. zn. 3 As 124/2013 – 34. In: *ASPI* [právní informační systém]. Praha: Wolters Kluwer ČR [vid. 2015-03-12]. ASPI: JUD260574CZ.